

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 8C/234/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812219849
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beata Gešvantnerová
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2013:3812219849.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudkyňou JUDr. Beatou Gešvantnerovou v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35807598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Gröslingova č. 4 Bratislava, IČO 36 864 421, konajúcim doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., advokátom a konateľom, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Návrh **z a m i e t a .**

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ návrhom podaným na súd dňa 27.9.2012 uplatnil voči odporcovi právo na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza, pretože tento nerozhodol o žiadosti o zmene exekútora v zákonnej lehote.

Ako oprávnený podal exekučnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora a legitímne očakával, že súd mu poskytne súdnu ochranu a v zákonnej lehote rozhodne o zmene exekútora. V exekučnom konaní je pritom povinnosť súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia tohto návrhu. Vec pritom nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať podstatný vplyv na posúdenie a rozhodnutie súdu. Navrhovateľovi bolo doručené uznesenie o zmene súdneho exekútora po uplynutí zákonnej lehoty na rozhodnutie dňa 29.3.2012, pričom do tejto doby sa nachádzal v stave právnej neistoty. Toto obdobie musel navrhovateľ prekryvať svojou aktivitou cielenou na udržanie bonity pohľadávky a jej zabezpečenia usmerňovaním exekútora a ďalších účastných orgánov, čo predpokladalo aktívnu systémovú správu pohľadávky navrhovateľom. Majetková škoda teda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o ňom. V tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vynaložil sumu 70,- eur, na udržanie a správu informačného systému 40,- eur a na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,- eur, ďalej na administratívne spracovanie textov urgencií súdu, na publikačné výdaje spojené s urgenciami, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania vynaložil sumu 15,- eur. Celkom v období medzi podaním návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o ňom vynaložil márne sumu 175,- eur. Ďalej navrhovateľ vo svojich návrhoch uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je takej

intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv navrhovateľa, pričom neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziko insolvenčnej povinného. Ďalej nezákonným zásahom boli vyvolané u členov riadiacich orgánov spoločnosti navrhovateľa a majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, ďalej bol spôsobený zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, strata zisku z realizovaného obchodu vyvolala hospodársku stratu, nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 663,88 eur, čo predstavuje alikvótnym pomerom sumu 55,32 eur za každý začatý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu. Keďže v predmetnej exekučnej veci bol súd bezdôvodne nečinný viac ako 560 dní uplatňuje ako primeranú náhradu škody sumu 1051,08 eur.

V dôsledku vznesenej námietky zaujatosti navrhovateľom už v návrhu na začatie konania, súd predložil spis na rozhodnutie o námietke zaujatosti sudcov OS Prievidza Krajskému súdu v Trenčíne. Uznesením KS Trenčín sp. zn. 19NcC/636/2012-27 zo dňa 5.11.2012 bolo rozhodnuté, že sudkyňa JUDr. Valéria Píšová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej pod sp. zn. 8C/234/2012, po odchode tejto sudkyne zo súdu a pridelení veci JUDr. Gešvantnerovej súd preto predložil spis opätovne na rozhodnutie o námietke zaujatosti sudcov Okresného súdu Prievidza Krajskému súdu v Trenčíne, tento rozhodol uznesením 19 NcC 22/2013-32 z 21.1.2013, že táto nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania tejto veci.

Odporca písomným vyjadrením z 14.5.2013 zaujal stanovisko k podanému návrhu. Poukázal na zmatečnosť podania - návrhu na začatie konania, pričom navrhovateľ prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Je nepravdivé a klamlivé tvrdenie, že navrhovateľ nemá vedomosť o spisových značkách uvádzaných exekučných konaniach, pretože v týchto konaniach bol účastníkom konania. Neoznačenie spisových značiek exekučných konaní bolo jedným z dôvodov, pre ktoré aj Ústavný súd SR odmietol sťažnosti navrhovateľa na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu. Nie je zřejmý ďalej ani titul nároku na náhradu škody, pretože namieta nezákonné konanie v podobe nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora, namieta nesprávny úradný postup v podobe prieťahov, ďalej uvádza aj rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo sa dá vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia. Nie je teda zřejmé, či uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodov prieťahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Nie vo všetkých konaniach uvádza navrhovateľ kroky, ktoré podnikol na odstránenie prieťahov v konaní, pričom žiadosť o informáciu o stave konania nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu tvrdených prieťahov, neuvádza či podal sťažnosť na zbytočné prieťahy predsedovi okresného súdu, resp. ústavnú sťažnosť. Všeobecný súd pritom v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, pretože túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Ďalej odporca namietal, že dňa 23.4.2012 boli doručené odporcovi prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, v ktorých boli obsiahnuté aj žiadosti vo veciach, ktoré sú predmetom tohto konania. Návrhy na súd pritom navrhovateľ podal už dňa 27.9.2012, teda pred uplynutím 6- mesačnej lehoty v zmysle § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov /ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“/. Ide preto o predčasne uplatnený nárok na súde. Navrhovateľ pritom napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadosti tieto nedoplnil, neuviedol dátumy, kedy sa dozvedel o škode, nepriložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, neuviedol, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prieťahy, ústavné sťažnosti a nedoplnil doklady preukazujúce ohrozenie práv zánikom povinného, jeho insolvenčnou, stratou kontaktu s povinným a podobne. Odporca preto ako orgán príslušný na predbežné prerokovanie podaných žiadostí nepovažuje nárok navrhovateľa za predbežne prerokovaný. Čo sa týka namietaného postupu, a to nerozhodnutia o návrhu na zmenu exekútora v zákonom stanovenej lehote uviedol, že podľa § 44 ods. 9 Exekučného poriadku má exekučný súd povinnosť v rozhodnutí o zmene exekútora poveriť exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Pokiaľ aj v niektorých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhoch na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej 30-dňovej

lehoty od doručenia takéhoto návrhu, bolo to spôsobený predovšetkým tým, že pôvodný súdny exekútor neposkytol exekučného súdu plnú súčinnosť. Navrhovateľ mohol podať účinný prostriedok nápravy a podať predsedovi súdu. Vzhľadom na povahu úkonu, zákonom stanovenú lehotu, lehotu, v ktorej sa rozhodlo, nečinnosť navrhovateľa i nevyhnutnosť vykonať pred, resp. súčasne s rozhodnutím i iné úkony - výzva na vyjadrenie pôvodnému exekútorovi, vyjadrenie pôvodného exekútora a vyčíslenie jeho trov, doručenie exekučného spisu a jeho zaslanie novému exekútorovi a rozhodnutie o trovách pôvodného exekútora, nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora v lehote stanovenej zákonom považovať za zbytočné prieťahy, a teda za nesprávny úradný postup. Pôvodný súdny exekútor pritom vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, preto v súvislosti s nerozhodnutím v lehote nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody.

K otázke vyčíslenia škody ďalej odporca poukázal na to, že navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. V návrhu neuvádza, či predmetné vecné náklady predstavujú skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Na preukázanie vzniku škody by musel navrhovateľ produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Navrhovateľ ako poskytovateľ spotrebiteľských úverov musí nevyhnutne využívať informačný systém, ktorý využíva pre všetky pohľadávky, nielen tie, ktoré boli predmetom exekúcie. Požadovať preto paušálnu sumu za udržanie informačného systému je nesprávne a účelové. Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody navrhovateľa neodbreňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva či dôverných informácií, teda skutočnosti, ktorými exemplárne nespĺnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje. Navrhovateľ ďalej nevyužil možnosť podania sťažnosti predsedovi súdu, keď predseda súdu nemal možnosť zjednať prípadnú nápravu. Nie je možné ďalej prihliadať na tvrdené „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ členov riadiacich orgánov spoločnosti, pretože nároky uplatňuje právnická osoba a nie fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, pretože im priamo nevzniká žiadna škoda. Nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to i s poukazom na podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie /k uvedenému odporca pripojil k návrhu list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D /2010//, súdy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Odporca preto považuje konanie navrhovateľa v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže škoda mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej činnosti, pričom aj súdna moc musí pozornejšie skúmať práve podania navrhovateľa, a to návrhy na vykonanie exekúcie, súdy musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú a podobne, s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. S poukazom na charakteristiku príčinnej súvislosti medzi existenciou nesprávneho úradného postupu a vznikom škody alebo nemajetkovej ujmy, odporca uviedol, že navrhovateľovi žiadna škoda postupom okresného súdu nevznikla. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., považuje odporca návrhy za neopodstatnené a žiada ich zamietnuť. Zároveň uplatnil aj nárok na náhradu trov konania.

Navrhovateľ sa na pojednávanie nedostavil a svoju účasť neospravedlnil. Odporca sa na nariadené pojednávanie nedostavil, svoju neúčasť včas a náležite ospravedlnil, preto súd prejednal a rozhodol vec v ich neprítomnosti.

Súd vykonal dokazovanie v zmysle návrhu navrhovateľa listinnými dôkazmi, a to oboznámením sa s exekučným spisom OS Prievidza XEr/XXXX /XXXX, úradným záznamom, písomnými vyjadreniami účastníkov, spisom Spr, zisteniami súdu, na základe čoho zistil tento skutkový stav:

V exekučnej veci vedenej pod sp. zn. XEr/XXXX/XXXX, povinná A. F., Ex XXX/XXXX, súd zistil:

Žiadosť o zmenu exekútora bola súdu doručená dňa 24.09.2010, súd výzvou z 27.10.2010 vyzval predtým povereného exekútora o vrátenie exekučného spisu spolu s vyčíslením trov konania. Súdny exekútor JUDr. Šajánek 29.11.2010 predložil súdu exekučný spis s návrhom na zastavenie exekúcie a vyčíslenie trov exekúcie. Súd výzvou z 01.02.2011 vyzval K.. N. N. na predloženie kompletných

úverových zmlúv spolu so všeobecnými zmluvnými podmienkami na čo oprávnený reagoval predložením zmluvy o úvere dňa 28.02.2011. Predložil úverovú zmluvu aj so všeobecnými podmienkami a súd uznesením z 05.04.2012 č. 9Er/1809/2006 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Dôvodom bola neplatná rozhodcovská doložka, ktorá nemôže byť základom z ktorej vyvodzoval rozhodcovský súd svoju právomoc. Preto takto vydaný rozhodcovský rozsudok nemožno považovať za rozhodnutie vydané oprávnenou osobou a vzhľadom na tieto skutočnosti vyhlásil súd exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 24.08.2012 v spojení s uznesením KS Trenčín č. 17CoE/147/2012 z 01.08.2012.

V registri Spr bola zistená sťažnosť na prieťahy v konaní 9Er/1809/2006 vo veci Spr 430/2012, v ktorej predseda súdu konštatoval prieťahy u vyššieho súdneho úradníka na ktoré ho upozornil a ktoré vyplývali zo zaťaženia vyššieho súdneho úradníka. Oboznámil sa obsah spisu XC/XXX/XXXX a znalecký posudok doc. K.. I.. N. C. I.. číslo 1/2013.

Z úradnej činnosti súdu bolo zistené, že v navrhovateľom uvádzaných exekučných konaniach Ex 41/2007, Ex 7446/2011 a Ex 11017/2008 nebola predložená príloha - potvrdenie MS SR o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku.

Súd sa oboznámil aj s posudkom doc. K.. I.. N. C. I.. číslo 1/2013. Znalec podľa posudku zisťoval či právo Európskej únie obsahuje zákaz rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch. Znalec vychádzal z predpisov Európskej únie, z rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie a ďalšej literatúry. Primárne právo Európskej únie neobsahuje právomoc Európskej únie prijímať záväzný prameň práva v oblasti uznávania a výkonu rozhodcovských nálezov. Newyorský Dohovor o uznávaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí z roku 1958 má prednosť pred nariadením Brusel 1. Uviedol ďalej právny rámec uznávania a výkonu rozhodcovského konania. Rozhodujúci dopad na možnosť rozhodovať spotrebiteľské spory v rámci rozhodcovského konania majú ustanovenia Smernice č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Základným cieľom smernice je zabezpečiť aby sa nekalé podmienky neuplatňovali v zmluvách uzatváraných so spotrebiteľmi, ak sa uplatnenia nemajú byť záväzné pre spotrebiteľa ale zmluva má byť ďalej záväzná za tých podmienok že jej plnenie je možné aj bez neprimeraných ustanovení. Okrem iného citoval že neprijateľná podmienka je taká, ktorá spôsobí značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa. Okamžité vylúčenie pôsobnosti smernice je zakotvené v dvoch prípadoch: ak zmluvné podmienky odrážajú záväzné zákonné a regulačné ustanovenia alebo zásady medzinárodných dohovorov v ktorých sú členské štáty alebo spoločenstvo zmluvnou stranou. Tiež sa nevzťahuje ani na definíciu hlavného predmetu zmluvy ani na primeranú cenu a úhradu ako aj tovar a služby dodávané výmenným spôsobom pokiaľ sú tieto podmienky zrozumiteľné. Medzi výnimku ktorá nespôsobuje okamžité vylúčenie pôsobnosti smernice možno zaradiť aj podmienku ktorá bola individuálne dohodnutá ak spotrebiteľ bol schopný ovplyvniť podstatu podmienky. Teda ani skutočnosť že podmienka bola individuálne dohodnutá nevyklučuje uplatnenie článku 3 ods. 2 smernice číslo 93/13 EHS,(ďalej len smernica) ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Podľa znalca príloha obsahuje orientačný a nevyčerpávajúci zoznam podmienok ktoré možno považovať za nekalé. Tiež podľa jeho záveru nemusí byť zoznam nekalých podmienok uvedených v prílohe transponovaný do vnútroštátnych právnych predpisov. Podľa tejto prílohy za nekalé možno považovať aj podmienky ktorých účinkom je to zaviazat spotrebiteľa k podmienkam s, ktorými sa nemohol oboznámiť ako aj aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou. Pri porovnaní znenia prekladu v tejto časti prílohy v angličtine francúzštine a nemčine uzavrel že správne má byť uvedené že za nekalé možno považovať aj podmienky ktoré od spotrebiteľa vyžadujú aby spory riešil výlučne osobitným typom arbitráže ktorá nie je upravená právnymi predpismi ak kde rozhodcovia pravdepodobne nie sú povinní aplikovať príslušné hmotné právo. Znalcovi nie je známe ustanovenie akéhokoľvek predpisu ktoré by prikazovalo aplikovať iba slovenské znenie právnych predpisov Európskej únie. Na podporu tohto výkladu uviedol viacero rozsudkov Súdneho dvora v spotrebiteľských sporoch. Podľa ich záverov je všeobecný súd povinný pri aplikácii vnútroštátnych ustanovení vykladať tieto čo najviac vo svetle znenia smernice a jej účelu. Táto požiadavka vyžaduje aby vnútroštátny súd dal prednosť výkladu ktorý umožní odmietnuť z vlastného podnetu právomoc založenú na základe nekalej podmienky . Súdny dvor sa nemôže vyjadrovať k všeobecným kritériám na definovanie pojmu nekalej podmienky. Každá podmienka musí byť skúmaná v konkrétnom prípade. Tiež poukázal na závery Súdneho dvora podľa ktorých sa smernica má vykladať tak, aby vnútroštátny súd na, ktorý je podaná žaloba o zrušenie rozhodcovského rozhodnutia, posúdil neplatnosť rozhodcovskej zmluvy pas zrušil toto rozhodnutie z dôvodu že uvedená zmluva obsahuje nekalú podmienku, hoci spotrebiteľ sa dovoľával tejto neplatnosti nie garancie rozhodcovského

konania ale v rámci žaloby o zrušenie rozhodcovského rozhodnutia. Podľa záveru znalca súdny dvor nekonštatoval, že rozhodcovská doložka v spotrebiteľskej zmluve je nekalou podmienkou. Poukázal na rozhodnutie C - 40/08 podľa ktorého sama smernica vykladať tak že vnútroštátny súd ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa musí hneď potom, ako sa oboznámi s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel preskúmať ex offo nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve v uzavretej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v takom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je to tak, prináleží súdu vyvodiť všetky dôsledky ktoré z toho podľa vnútroštátneho práva vyplývajú s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný. Podľa znalca z tohto rozhodnutia vyplýva že možnosť preskúmať nekalý charakter zmlúv v konaní o výkone rozhodcovského rozhodnutia závisí od rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Tiež poukázal na rozhodnutie C - 76/10 podľa ktorého súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozhodnutia vydaného bez účasti spotrebiteľa, povinnosť aj bez návrhu posúdiť nekalú podmienku sankcie obsiahnutej v zmluve o úvere ktorá bola uplatnená v tomto v rozhodnutí, ak tento súd má na tento účel nevyhnutné informácie o právnom a skutkovom stave a podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať a vyvodiť všetky dôsledky ktoré z toho vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, že spotrebiteľ nebude viazaný touto podmienkou. Tiež poukázal na ďalšie predpisy a odporúčania ktoré uprednostňujú riešenie spotrebiteľských sporov mimosúdny spôsobom. Záverom znalca bolo to, že rozhodovanie spotrebiteľských sporov v rámci rozhodcovského konania nie je zakázané. Podľa znalca príkladmo uvedená nekalá podmienka v prílohe smernice písm. q) ods. 1 sa nemôže aplikovať na rozhodcovské konanie podľa zákona číslo 244/2002 Z.z. z dôvodu znenia § 31 ods. 3 podľa ktorého „Rozhodcovský súd použije rovnako ako súd ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa.“ Teda právo Európskej únie všeobecne bez splnenia osobitných podmienok ochrany spotrebiteľa nezakazuje aby majetkové spory, v ktorých zmluvnou stranou je spotrebiteľ, mohli byť rozhodované rozhodcom alebo rozhodcovským súdom v rozhodcovskom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení do 31.12.2012, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. Zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom od 31.12.2012 právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Vychádzajúc zo skutkových zistení v prejednávanej veci a citovaných ustanovení zákona, považoval súd návrh navrhovateľa za nedôvodný. Navrhovateľ sa v predmetnom konaní domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 1809/2006. Pokiaľ ide o odporcom namietané nedostatky návrhu na začatie konania, súd konštatuje, že návrh navrhovateľa v zmysle § 79 ods. 1 O.s.p. má všetky náležitosti návrhu na začatie konania, pričom neoznačenie spisových značiek exekučných konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávne úradnému postupu zo strany exekučného súdu, nie je podľa názoru súdu takou vadou návrhu, ktorá by bránila súdu vo veci ďalej konať, i keď súd plne prisvedčuje argumentácii odporcu, že navrhovateľ by mal jasným spôsobom identifikovať súdne konanie, v ktorom mu mala byť spôsobená škoda, o to zvlášť, že v namietanom súdnom konaní bol účastníkom konania. V zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej aj nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom. Navrhovateľ v prejednávanej veci poskytol súdu len tvrdenie, že v každej veci podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, na ktorú odporca nereagoval pozitívne. Pokiaľ navrhoval vykonať dôkaz, a to vyžiadať od odporcu príslušný spis, ktorý sa týka podanej žiadosti o prerokovanie nároku, vykonanie tohto dôkazu nebolo možné, pretože MS SR nevedlo osobitný spis pre každú podanú žiadosť a keďže podľa odporcu navrhovateľ neposkytol ani napriek opakovaným výzvam v rámci predbežného prerokovania požadovanú súčinnosť potrebnú pre prerokovanie jeho nároku, čím bol podľa odporcu proces predbežného prerokovania fakticky zmarený. Keďže požadované údaje k žiadosti o predbežné prerokovanie navrhovateľ nedoplnil, nepovažuje MS SR ako orgán príslušný na prerokovanie žiadosti nárok navrhovateľa za predbežne prerokovaný. Vo svojom písomnom vyjadrení odporca uviedol, že dôkazné bremeno v smere preukázania predbežného prerokovania nároku je na strane navrhovateľa a nemôže zaťažovať odporcu. Súd však konštatuje, že i keď je nepravdivé tvrdenie navrhovateľa o tom, že priložil prílohu - potvrdenie MS SR o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody do konaní v žalobách týkajúcich sa exekučných konaní Ex 41/2007, Ex 7446/2011, Ex 11017/2008, Ex 7446/2011, pretože súd si zadovážil všetky uvedené exekučné spisy, pričom ani v jednom súdnom spise, ktorý sa týka uvedeného exekučného konania sa takáto príloha nenachádza. Za tohto stavu, keď navrhovateľ tvrdil, že žiadosti o predbežné prerokovanie nároku podal a odporca potvrdil, že navrhovateľ takéto žiadosti podal, súd uzavrel, že žiadosti o predbežné prerokovanie navrhovateľom boli podané v deň 23.4.2012, nárok bol uplatnený na základe žiadostí o predbežné prerokovanie nároku a s ohľadom na skutočnosť, že nárok navrhovateľa uspokojený nebol v lehote do šiestich mesiacov odo dňa prijatia všetkých žiadostí, súd považoval podmienku predbežného prerokovania nároku za splnenú. Súd nevidel v podaní predmetných návrhov pred uplynutím šesťmesačnej lehoty prekážku v konaniach o nárokoch navrhovateľa, pretože uvedená šesťmesačná lehota uplynula dňa 23.10.2012 a v nasledujúcich dňoch a je zrejmé, že k uspokojeniu nároku navrhovateľa nedošlo. Vychádzajúc z právnej úpravy § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 citovaného zákona platného do 31.12.2012 nemožno i v takomto prípade uprieť navrhovateľovi právo obrátiť sa na súd s nárokom na náhradu škody. Zákon podľa tejto úpravy nespájal s nedostatkami žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a neposkytnutím následnej súčinnosti žiadateľa dôsledok zániku nároku na náhradu škody.

Podľa právnej úpravy platnej v čase tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu a vzniku škody sa za nesprávny úradný postup považuje porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody pritom má len ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda. Vo všeobecnosti v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. musia byť pre naplnenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci splnené všeobecné podmienky, a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Navrhovateľ nepreukázal splnenie všetkých zákonných predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu. V predmetnej veci vidí navrhovateľ nesprávny úradný postup Okresného súdu Prievidza v tom, že rozhodol o žiadosti o zmene exekútora oneskorene, keď súd bol bezdôvodne nečinný viac ako 581 dní. V konaní je taktiež preukázané, že súd o zmene exekútora nerozhodoval vôbec, pretože rozhodol o zastavení exekúcie po tom, čo ju vyhlásil za neprípustnú. Rovnako mal súd preukázané, že navrhovateľ podal v predmetnom exekučnom konaní aj sťažnosť na prietahy v konaní, ktorá bola vyhodnotená tak, že prietahy boli zistené u vyššieho súdneho

úradníka, na ktoré ho upozornil predseda súdu a ktoré vyplývali zo zaťaženia vyššieho súdneho úradníka. Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, je kompetentný preskúmať len ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä z pohľadu troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu. Súdne a tým i exekučné konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa - krajské súdy, NS SR. V prípade, ak by sa zbytočných prieťahov dopustil, napr. NS SR, poškodený subjekt by sa mal obrátiť na okresný súd, aby konštatoval, že jeho nadriadený orgán sa dopustil zbytočných prieťahov. Postup súdu vyššieho stupňa by bol v takomto prípade preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prieťahov v súdnom konaní je oprávnený Ústavný súd SR. Uvedené uvádza aj dôvodová správa k novele zákona č. 514/2003 Z.z. vykonaná zákonom č. 412/2012 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2013. I keď súd v predmetnom konaní vzhľadom na tvrdený okamih spôsobenia škody, postupuje podľa znenia zákona účinného do 31.12.2012 zastáva názor, že v zmysle § 9 ods. 1 citovaného zákona, je dôležité pri skúmaní existencie nesprávneho úradného postupu a porušenia povinnosti urobiť určitý úkon v ustanovenej lehote, pri skúmaní nečinnosti orgánu verejnej moci a skúmaní zbytočných prieťahov v konaní alebo iného zásahu vychádzať z horeuvedených záverov, pretože i samotná súdna prax v tejto oblasti vyvolala potrebu uviesť výslovne do právnej úpravy možnosť vychádzať v takýchto konaniach o náhradu škody len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy konaní, prípadne žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní v tomto zmysle, právoplatného rozhodnutia ES pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia ÚS SR o ústavnej sťažnosti, ktorým ÚS SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov /viď znenie § 9 citovaného zákona s účinnosťou od 1.1.2013/. Súd si samozrejme uvedomuje, že predmetom konania nie je posudzovanie porušovania ústavných práv navrhovateľa, ale posúdenie nároku na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdu, avšak z rovnakých dôvodov z akých dochádza i ku konštatovaniu porušenia ústavného práva. Uvedené je dôležité nielen z pohľadu kompetencie príslušného orgánu posudzovať prieťahy konaní, resp. porušenia ústavného práva, ale i z pohľadu splnenia si všeobecnej preventívnej povinnosti podľa § 415 Občianskeho zákonníka, keďže si navrhovateľ nepočínal tak, aby nedošlo ku škode na majetku /napríklad vo veci Nálezu ÚS SR III. ÚS 69/2011 z 3.5. 2011 ústavný súd konštatoval, účastník konania, ktorý počas tvrdenej nečinnosti súdu neprejaví navonok svoju nespokojnosť s jeho postupom, postupuje v rozpore so zásadou vigilanti bus iura /každý nech si stráži svoje práva/, čo možno pripísať iba na ťarchu účastníka. I keď predmetom konania o nárokoch navrhovateľa je skúmanie nesprávneho úradného postupu súdu a s tým vzniknutú majetkovú škodu alebo nemajetkovú ujmu, súd považuje za správne poukazovať i na rozhodnutia ÚS SR, pretože v konaniach pred ústavným súdom, kde sa posudzuje porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov sa v podstate skúmajú a vyhodnocujú tie isté okolnosti, ako je zákonná lehota na rozhodnutie, ostatné okolnosti prípadu, úkony súdu, úkony účastníka konania, zložitosť veci a podobne. Preto súd poukazuje napríklad na rozhodnutie ÚS SR napr. vo veci I.ÚS 16/02, kde sa okrem iného konštatuje, že pri posúdení či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. I keď v danej veci išlo o nedodržanie lehoty na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd prihliadol na jednotlivé úkony súdu, osobitosť konania, na vyhotovenie rozsudku, ktorý obsahoval podrobnú skutkovú, právnu analýzu súdnej veci vrátane odvolania sa na príslušnú judikatúru NS SR, ÚS SR a podobne. V tejto súvislosti súd udáva, že i keď teda súd v exekučnom konaní urobí úkon po zákonom stanovenej lehote, nemožno bez zohľadnenia ďalších okolností veci konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu. I keď by takýto nesprávny úradný postup súdu bol daný, navrhovateľ vôbec nepreukázal vznik škody alebo nemajetkovej ujmy priamo vyvolanej týmto nesprávnym úradným

postupom. Je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že v niektorých exekučných konaniach bola dĺžka konania ovplyvnená aj správaním súdneho exekútora, ktorý na výzvy súdu v danej lehote nereagoval. Rovnako nemal súd preukázané, že by navrhovateľ uplatnil svoje právo podaním sťažnosti Ústavnému súdu SR pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, práva vlastníť majetok a práva na ochranu majetku a podobne. Pokiaľ sa navrhovateľ na Ústavný súd s takýmito sťažnosťami obrátil, boli tieto sťažnosti odmietnuté z dôvodu nedostatku zákonom predpísaných náležitostí podania sťažovateľa, ako bolo neuvedenie spisových značiek, pod ktorými sa namietané konania viedli, nedoručenie písomných podkladov - príloh a podobne. Okrem iného Ústavný súd SR vo viacerých rozhodnutiach konštatoval, že ústavný súd nemôže nahrádzať úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie /len príkladmo napr. II.ÚS 211/2012 z 3.7.2012, IV.ÚS 374/2012 z 9.8.2012/. Je teda zrejmé, že navrhovateľ okrem podanej sťažnosti neurobil žiadne iné procesné kroky smerujúce k urýchlenu rozhodnutiu vo veci. V predmetnom exekučnom konaní pritom oprávnený predložil exekučný titul - rozhodcovský rozsudok, ktorý nemohol byť spôsobilým exekučným titulom, preto nemohol vzniknúť nesprávny úradný postup, v príčinnej súvislosti s ktorým by navrhovateľovi mohla vzniknúť škoda alebo nemajetková ujma. Pokiaľ tvrdí navrhovateľ, že v období nečinnosti súdu mu vznikla škoda ako náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov, na udržanie a správu informačného systému, administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom, ďalej na administratívne spracovanie textov urgencií súdu, na publikačné výdaje spojené s urgenciami na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania, toto svoje tvrdenie ničím nepreukázal. Je zrejmé, že pokiaľ navrhovateľ spravuje svoje vymáhané pohľadávky v informačnom systéme, náklady na tento systém si musí pokryť sám, tieto náklady nemôžu byť zvýšené v dôsledku prípadného oneskoreného rozhodnutia súdu. Ani prípadné podanie žiadosti o informáciu o stave konania, podanie sťažnosti, ktoré podával vo väčšine prípadov ako hromadné žiadosti o informáciu o stave konania a sťažnosti bez uvedenia čísel súdnych exekučných spisov, nemohlo vyvolať u navrhovateľa náklady v každej jednotlivéj veci tak ako tvrdí. Preto tvrdenie navrhovateľa o možnej škode je len hypotetické, účelové a ničím nepodložené o to viac, že informačný systém navrhovateľa neposkytuje zrejme navrhovateľovi ani základnú informáciu pre súd, a to číslo exekučného konania, pod ktorým sa na súde namietané exekučné konanie viedlo.

Podľa § 44 ods. 7 Exekučného poriadku v znení novely č. 341/2005 Z.z. s účinnosťou od 1.9.2005 oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku v znení novely č. 341/2005 Z.z. s účinnosťou od 1.9.2005 súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 7 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako by došlo k zastaveniu exekúcie.

V zmysle prechodných ustanovení k uvedenej novele podľa § 238 ods. 1, 2 Exekučného poriadku sa konania začaté pred 1.septembrom 2005 dokončia podľa práva platného do 31.8.2005, ak odsek 2 neustanovuje inak. V odseku 2/ sú taxatívne vymedzené ustanovenia, ktoré sa použijú aj na konania začaté pred 1.9.2005, medzi ktorými § 44 ods. 7/ a § 44 ods. 8/ nie je. Uvedená úprava platila v Exekučnom poriadku aj po novele vykonanej zákonom č. 585/2006 Z.z. účinné od 1.12.2006, ktorým bol do § 44 vsunutý nový odstavec 7/, pričom doterajšie odstavce § 44 ods. 7/ a 8/ sa len prečíslovali na § 44 odst. 8/ a 9/.

Vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru postupom Okresného súdu Zvolen v konaniach vedených pod sp. zn. 27 Er 539/2010 a sp. zn. 22 Er 915/2010 Ústavný súd Slovenskej republiky (Nález Ústavného súdu SR (Pohotovosť) II. ÚS 520/2012-39 z 10. júla 2013 o sťažnosti navrhovateľa) rozhodol, že základné práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov porušené neboli. Hoci konania na okresnom súde trvali ku dňu podania sťažnosti 20, resp. 24 mesiacov (súd v oboch prípadoch zamietol žiadosť súdneho exekútora na vyhovie exekúcie), ústavný súd v náleze konštatoval, že je významná, priam kľúčová,

skutočnosť, že sťažovateľka pred okresným súdom iniciovala značne vysoký počet exekučných konaní (ide o stovky až tisíce exekučných konaní - návrhov v typovo obdobných veciach) pričom je nevyhnutné vziať daný fakt do úvahy, a to smerom ku kritériám posudzovania prietáhov a v záujme ochrany práv a slobôd iných. K námietke, že okresný súd nerozhodol v zákonom ustanovenej lehote 15 dní, ústavný súd konštatuje, že z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že zákon upravuje procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota pritom výslovne v zmysle zákona neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) (t. j. ak je exekučným titulom notárska zápisnica) a d) (t. j. ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok). Zákon upravuje túto výnimku z dôvodu potreby preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie. Navyše, z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak, zákon takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá (uvedené platilo aj pred 1. júnom 2010). Navyše, ústavný súd vyslovil právny názor, že pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne aj pojem „v primeranej lehote“ obsiahnutý v čl. 6 ods. 1 dohovoru) je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho-ktorého úkonu súdu alebo iného štátneho orgánu. Pri posúdení, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd na takéto lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle citovaného článku ústavy nemožno preto bez ďalšieho vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (I. ÚS 86/02, IV. ÚS 440/2012).

V predmetnej veci navrhovateľ tvrdil, že podal dňa 24.9.2010 návrh na zmenu súdneho exekútora, pričom mu bolo doručené uznesenie exekučného súdu zo dňa 5.4.2012 a celkové omeškanie exekučného súdu s rozhodnutím o zmene exekútora trvalo viac ako 581 dní. Tieto skutkové tvrdenia navrhovateľa sú nepravdivé. Zo spisu OS Prievidza 9Er/1809 /2006 vyplýva, že oprávnený podal súdu návrh na zmenu exekútora dňa 24.9. 2010, súd výzvou z 27.10.2010 vyzval predtým povereného exekútora o vrátenie exekučného spisu spolu s vyčíslením trov konania. Súdny exekútor K.. G. 29.11.2010 predložil súdu exekučný spis s návrhom na zastavenie exekúcie a vyčíslenie trov exekúcie. Súd výzvou z 01.02.2011 vyzval JUDr. N. N. na predloženie kompletných úverových zmlúv spolu so všeobecnými zmluvnými podmienkami na čo oprávnený reagoval predložením zmluvy o úvere dňa 28.02.2011. Predložil úverovú zmluvu aj so všeobecnými podmienkami a súd uznesením z 05.04.2012 č. 9Er/1809/2006 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Dôvodom bola neplatná rozhodcovská doložka, ktorá nemôže byť základom z ktorej vyvodzoval rozhodcovský súd svoju právomoc. Preto takto vydaný rozhodcovský rozsudok nemožno považovať za rozhodnutie vydané oprávnenou osobou a vzhľadom na tieto skutočnosti vyhlásil súd exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 24.08.2012 v spojení s uznesením KS Trenčín č. 17CoE/147/2012 z 01.08.2012. Je teda zrejmé, že v exekučnej veci k rozhodnutiu o zmene súdneho exekútora vôbec nedošlo, a to z dôvodu zistenia podmienok pre vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a zastavenie exekúcie, pretože oprávnený sa domáhal vymoženía plnenia od povinného na podklade nespôsobilého exekučného titulu. Exekučný súd sa v danej veci mimoriadne precízne a podrobne zaoberal vadami rozhodcovského rozsudku, povahou prisúdeného plnenia v rozhodcovskom rozsudku, zákonnosťou tohto plnenia a nakoniec i neplatnosťou rozhodcovskej doložky, na základe ktorej bol rozhodcovský rozsudok vydaný. Vo svojom uznesení nakoniec súd rozhodol aj o trovách exekúcie súdneho exekútora. Vychádzajúc z týchto úkonov súdu v exekučnom konaní, nemožno považovať postup exekučného súdu za nesprávny úradný postup, resp. za zbytočné prietahy v konaní, keď exekučný súd prednostne v konaní riešil zákonnosť exekučného titulu a tým prípustnosť exekúcie ako celku, v porovnaní s čím rozhodnutie o zmene osoby súdneho exekútora nebolo prioritné. K posúdeniu zákonnosti exekučného titulu súd nevyhnutne vyžadoval súčinnosť s oprávneným ako i pôvodným súdnym exekútorom tak, ako vyplýva z horeuvedeného. Keďže navrhovateľ nepreukázal splnenie prvého predpokladu zodpovedného právneho vzťahu, a to existenciu nesprávneho úradného postupu OS Prievidza vo veci 9Er/1809/2006, ktorý by mohol byť základom pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody, súd sa otázkou uplatnenej škody nezaoberal. Nebolo ďalej vôbec preukázané, že v prípade rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora v zákonnej lehote 30 dní, by došlo k účinnému vymoženiu pohľadávky oprávneného, a tým teda naplneniu

účelu exekučného konania. Zmena osoby súdneho exekútora je len čiastkový procesný úkon, ktorý na vymožitelnosť pohľadávky nemá vplyv. Nesprávny úradný postup by musel byť takou podstatnou príčinou, ktorá by spôsobila škodu, čo v danom prípade nie je možné konštatovať, keď exekúcia ako taká bola zastavená. Len pre úplnosť súd konštatuje, že poverený súdny exekútor mohol vykonávať všetky úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora alebo do rozhodnutia súdu o zastavení exekúcie. V súvislosti s nevydaním rozhodnutia o zmene exekútora v zákonnej lehote nemohlo preto dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody. Tvrdenia navrhovateľa, že mu vznikla majetková škoda v sume 175,- eur a nemajetkovej ujmy 1051,08 eur sú ničím nepodložené a účelové už i s ohľadom na výsledok exekúcie, keď sa dá dôvodne predpokladať, že exekúcia bude právoplatne zastavená v dôsledku zavinenia na strane oprávneného, ktorý navrhol vykonať exekúciu na základe nezákonného exekučného titulu. Práve naopak, vymožením plnenia v prospech oprávneného, a to i po zmene súdneho exekútora by vznikol stav, kedy by sa oprávnený dostal k plneniu na základe nezákonného exekučného titulu.

O náhrade trov konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. V konaní bol úspešný odporca, tento náhradu trov konania neuplatnil, nešpecifikoval, preto súd o jeho trovách ani nerozhodoval. Náhradu trov konania uplatnil navrhovateľ, ktorý však v konaní úspešný nebol, jeho návrh súd zamietol, preto mu náhrada trov konania neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Trenčíne prostredníctvom tunajšieho súdu vo dvoch vyhotoveniach. Odvolanie musí obsahovať označenie účastníkov konania, voči ktorému rozsudku smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, v čom odvolateľ vidí nesprávnosť rozhodnutia alebo postupu súdu, čoho sa odvolaním domáha, musí byť podpísané a datované. Odvolanie možno odôvodniť len z dôvodov podľa § 205 ods.2 O.s.p..